

OKURRENT (1) *sb m*

G pl okurr(e)nt(o)w.

Sł stp brak, Cn: okurent, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

Goniec z listem, posłaniec; lator, tabellarius Cn: Ille ego qui quondam fingulis fere septimanis tabellarium ad te Varfouiam mitteba(m), teraz już rzedzej i to okurrentow czekam. KochList nlb 1.

JDok